

Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları
Yayın No: 1522

**Arabam
Tahtadan
İnerim
Rampadan**

Hülya Tekin Çakır

Yayın Koordinatörü: Murat Aydemir
Editör: Zeynep Ulviye Özkan
Resimleyen: İbrahim Çiftçi
Kapak ve İç Tasarımı: Batuhan Yağız Gökmen

1. Baskı, Temmuz 2025, Ankara, 2.000 adet
ISBN: 978-625-428-742-8
Sertifika No: 48058

© Bütün yayın hakları Türkiye Diyanet Vakfı'na aittir.
Bu eser Türkiye Diyanet Vakfı Yayın Matbaacılık Ticaret
İşletmesi Yönetim Kurulu'nun 09.05.2025 tarih ve 197
sayılı kararıyla uygun görülmüştür.

Ostim OSB Mah., 1256. Cad., No: 11
Yenimahalle/ANKARA
0312 354 91 31 (pbx)
0312 354 91 32
bilgi@tdv.com.tr

1. Kısım

Ağlara Macera Takılınca 1

2. Kısım

Rüzgâr Geliyorum Demez 17

3. Kısım

Planlar Hazır İşliyor Tıkır Tıkır 25

4. Kısım

Uçurtmamın İpi Kimde? 31

5. Kısım

Rüyalar Gerçek Olunca 37

6. Kısım

Dostun Varsa Sağlam Bir Kaleye Sahipsin 47

7. Kısım

Kalplerde Açan İyilik Çiçekleri 55

8. Kısım

Dolup Taşar Hayallerimiz 63

9. Kısım

Camidir Yerimiz Hiç Solmaz Neşemiz 75

10. Kısım

Arabam Tahtadan İnerim Rampadan 81

11. Kısım

Buluşma Zamanı 93

Sevgili Okur 98

Mektup Galerisi 99

*Yaptığı birbirinden güzel kayıklarla bana ilham veren
babama, abime ve yaz tatilinde hevesle onlara
yardım eden yeğenim Ali'ye...*

Ağlara Macera Takılınca

1. Kısım

Sevgili Dostum Selim,

Umarım bu mektup, "Oh ne keyifli bir yaz tatili!" dediğin bir zamanda eline geçer. Çünkü ben öyle hissettiğim bir anda yazdım. İtiraf edeyim başta biraz zorlandım. Yazdım sildim, yazdım sildim, yazdım sildim... Hatta canım sıkılınca kendi kendime, "Aman ya beceremiyorsun işte. Yapma, boş ver!" dedim ve masadan kalktım. Ama sonra birden sana verdiğim söz aklıma geldi, artık yorulsam da pes edemezdim. Koşarak mektubun başına geri döndüm. Bu defa olacak inşallah. Hadi bismillah!

Köye gitmek için babama ne kadar ısrar ettiğimi, annemi ikna edeceğim diye nasıl uğraştığımı biliyorsun. Tatile daha aylar varken bizimkilere, "Köyü

özledim, karnemi alır almaz ne olur beni amcamın yanına gönderin." diye dil dökmeye başlamıştım.

Babam beni duyduğu anda, "Asaf, geçen yıl seni köye zorla götürmüştük. Gitmemek için bir sürü bahanen vardı. Açıkçası bunun için sabırsızlanacağın aklıma gelmezdi." demişti. Ben de rüyalarımdaya bile gördüğüm o manzarayı onlara anlatmıştım.

"Ama baba, o zaman küçüktüm! Geçen yıl amcamla yakaladığımız o dev balığı hatırlıyor musun? Kocamandı, tam altmış kilo ağırlığındaydı! Babacığım, bu an gözümün önüne geldikçe kalbim pır pır ediyor. Balıklar beni çağırıyor, tekrar o anı yaşamak için sabırsızlanıyorum!"

Annem de gözlerini kocaman açmış, bizi dinlemişti. Ayağına gelen fırsatı kaçıramazdı. "Tatilde köye gitmeyi bu kadar çok istiyorsan hadi seninle bir anlaşma yapalım. Üzerine düşen görevleri yap ve derslerine güzelce çalış. Biz de yazın seni kurslara göndermek yerine köye götürelim." demişti.

Mesaj gayet açıktı. İş başa düşmüştü, yatarak derslerden yüksek notlar almam imkânsızdı. Sonrasında nasıl da çaba gösterdiğime sen şahitsin. Bir şekilde üstesinden geleceğime hep inandım ama bir ders hariç: Matematik! Ah, o matematik yok mu? Korktuğum da başıma geldi zaten biliyorsun. Yetmiş ortalamayla en düşük dersim o olunca "Yaktın beni matematik kardeş, alacağın

olsun." diye yakındım durdum. Sen, en son beni o hâlde gördün.

Çok geçmeden umudumu kaybetmekte erken davrandığımı anladım. Allah'tan diğer notlarım göz alıcıydı da karnem ailemin yüzünü güldürdü, sonra da benimkini. Bak hâlâ gülmeye devam ediyorum. Ha haha! Sonunda dualarım kabul oldu ve köye kavuştum. Şimdi buradayım ve harika vakit geçiriyorum. Atalarımız ne demiş dostum?

"Son gülen iyi gülermiş."

Amcam yeni bir kayık yapmak için kolları sıvamış, kıyak bir atölye kurmuş. Bu bana da sürpriz oldu. Daha önce bahsetmemişti. İyi ki okullar kapanır kapanmaz buraya geldim. Yoksa kayık yapma şansını kaçırabilirdim. Biliyor musun Selim? Atölye öyle uzak ki oraya varmak çok zamanımı alıyor. Şaka ya hu! Tam tersine, çok yakın. Hem de öyle bir yakın ki hemen evin altında. Kıyak diye boşuna mı dedik?

Amcam geniş ve uzun tezgâhlar kurmuş. En dikkat çekici yeri de devasa boyutta olan kayık iskeleti, tıpkı bir dinazorun kemikleri gibi atölyenin ortasında yükseliyor. Etrafında dolaşmak neredeyse imkânsız ama bu beni durdurmuyor! İskeletin arasından geçip hopluyor, zıplıyor ve amcamla kovalamaca oynuyorum. Her köşede yeni bir macera, her adımda yeni bir heyecan var.

Bu devasa iskeletin arasında kaybolmak, sanki bir dinozor müzesinde saklambaç oynamak gibi.

Başlarda atölyeye sadece oynamak için giriyordum. Ufak tefek şeylerde amcama yardım ettiğim de oluyordu. Bir zaman sonra oyun oynamak için girdiğim atölyenin çözölmeyi bekleyen gizemli bir bulmaca gibi göröndüğünü fark ettim. Merak, arkasından başka bir merakı getiriyor; elimi attığım bir iş, diğerini yapmaya itiyordu. Artık orada hiçbir şey yapmadan öylece duramazdım, bu yüzden atölyenin bir çalışanı gibi alın teri dökmeye karar verdim. Kayık yapımına katkı sağlarsam babamın gözünde önümüzdeki yıl için yatırım yapabilirdim. Tatilde boş boş gezmediğimi görür, seneye yine köye gelmeme izin verirdi. En güzeli de annem artık onca şartı koşmazdı. Bakmışsın, kendime ait bir kayığım olmuş. Off ne havalı bir hayal! Düşünürken bile mutluluktan havalarda uçuyorum. Tutmayın beni!

Atölyedeki rolüm ustalık beklerken çıraklık oldu. "Bilmediğin bir işin ustalığı mı olur? Asaf, güldürme kendine. Sen amcanın çırağı olmayı başardın diye şükret." diyorsundur eminim. Yani! Bu çok doğru Selim. Ama sanma ki amcam usta diye, bu kadarı için bile yeğenine torpil yaptı. Bu görevi ondan almak hiç kolay olmadı. O, ne iş verirse uf puf etmeden kabul ettim ve bu sanata merakım olduğunu kanıtladım. Yani bilek gücü, artı heves diyebiliriz.

Mesela ben, "Amca kayığın gövdesini nasıl oluşturunca? Bu tahtalar sağlam mı? Peki, bu ahşap parçaları nasıl birleştiriyorsun? Hani kayığın dümeni nerede?" diye sorularımla onu bunaltmasam bu atölyeye çırak olabilir miydim? Olamazdım Selim ve en önemlisi de amcamla vakit geçirirken bir yandan da dedemin mesleğini öğrenemezdim. Dedem amcama öğretmiş, amcam da bana öğretiyor. Görüyorsun Selim anlatmama gerek yok. Kayık yapımını öğrenmek benim için sadece bir hobi değil, aynı zamanda aileden gelen bir miras. Asaf Usta! Adımın yanına "usta" kelimesi yakıştı değil mi?

Komşumuz Eren bile üstün gayretimi fark etti, "Asaf, sen şehirden gelen diğer çocuklara benzemiyorsun!" dedi. "Bu tutkuyu yaşamayan bilmez." dedim ve bir süre sessizce bakiştikten sonra gülüştük.

Burada erken kalkma alışkanlığı da edindim. Nerede o okula sürüne sürüne giden ve hep geç kalan Asaf? Başta zorlandım çünkü yorganım beni bırakmak istemiyordu ama alışınca sabahın erken saatlerinde çalışmanın ne kadar keyifli olduğunu fark ettim. Hele bir de patates kızartması varsa değmeyin keyfime. Şaka bir yana, galiba bu işin sırrını çözdüm. Sabah namazına uyanabilmek için gece oyalanmadan uyku moduna geçiyorum. Sabah da vakti gelince zıpkın gibi kalkıyorum. Yani namaz vakitlerine göre kendimi ayarlayınca

hayatıma düzen ve iç disiplin geldi. Sabahları yataktan bir türlü çıkamayan ve bu nedenle okula hep geç kalan Asaf tarih oldu. Artık zamanımı daha iyi yönetiyorum. Köyde yaşamak çok güzel, her şey sakın ve basit. Gün boyu neler neler yapıyorum ama zamanım kaplumbağa yavaşlığında ilerliyor. Sanırım saat de benden yana. Vay be! Bir gün saatin benden yana olduğunu söyleyeceğim hayatta aklıma gelmezdi.

Atölyede mektubumu yazdığım masanın üzeri karmakarışık, pazar tezgâhından farksız. Dosyalar, planlar, zarflar, çizimler... Mektubum bitince kâğıtları düzenleyecektim. Son satırlarımı tamamlayacağım sırada iskeleye bir balıkçı kayığı yanaştı.

Gürültüden tüm dikkatim altüst oldu, ne yazacağımı da unuttum. Balıkçılar amcamla bir şeyler konuşuyordu ama ne konuştuklarını anlamak imkânsızdı. Motor o kadar gürültülüydü ki çıkarıldığı ses dev bir arı sürüsünün uğultusundan farksızdı. Bu gürültü yüzünden neler olup bittiği bir sırdı. Ta ki beni yanlarına çağırana kadar. Amcam, "Asaf, ben arkadaşlarla gidiyorum. Daha önceden yardım edeceğime söz vermiştim. Birkaç saate ağları toplar döneriz. Canın sıkılırsa okulun bahçesine git, oradaki çocuklarla takılırsın ya da bizimle gel." dedi.

Hiç kaçırmıyım? O dakikada tekneyeydim. Denize açılırken içim bir tuhaf oldu. Tamam, ilk kez denize çıkmıyorum ama sonuçta her gün de balığa gitmiyoruz. Motorun gürültüsüne ve tüm bedenimin titremesine alışınca her şey normale döndü. Korkudan titrediğimi sanma. Sadece sarılan ben değildim. Motorun titreşiminden dolayı kayıkta olan ne varsa zangır zangır sallanıyordu.

